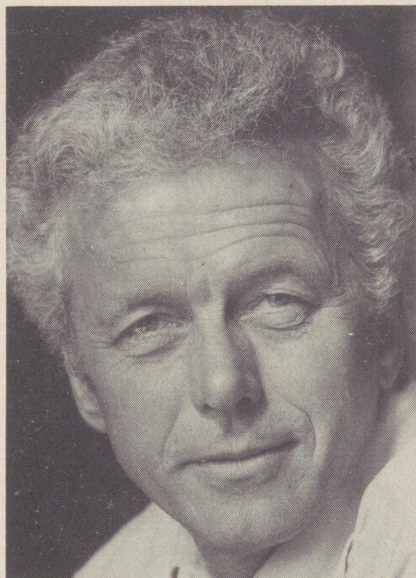

OSLO
NYE

TRE PAR

Sesongen 1975/76

Publikumstjenesten

Tre par : ekteskapelig lystspill i 3 akter

24g049418

Den nye sesongen

Kjære publikum!

Ny sesong! Nye oppgaver! Nye utfordringer! Nytt teater i Centralteatret — «UNGE NYE»! Og når vi skriver 1976 er vi også blitt ansvarlig for driften av Chat Noir! Byens eget teater er blitt — byens egne teatre . . . Stor aktivitet altså på alle fronter. Vi har startet med Alexander Kiellands ekteskapelige lystspill «Tre Par», som kommer til å bli spilt vekselvis med vårens store komedie-suksess «Twigs», der Wenche Foss feirer triumfer. Senere i høst har vi gleden av å ønske Lillebil Ibsen velkommen igjen til scenen i Rosenkrantzgt. Hun skal ha hovedrollen i en ny

komedie, «Harold og Maude», som er den foreløpige tittel. Til denne forestillingen har vi hentet en av Sveriges — og Dramatens mest betrodde regissører, Mimi Pollak. Hun tar med seg en av Nordens fineste scenografer, Mago, som mange ganger har arbeidet sammen med Ingmar Bergman. Det er en oppsetning vi gleder oss til.

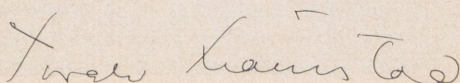
Like etter årsskiftet starter prøvene på Eugene O'Neills store drama «Måne for livets stebarn» med Liv Ullmann som gjest i den kvinnelige hovedrolle. Og til å sette iscene — ja, til den oppgaven har det lyktes oss å få over fra USA — og Broadway — en av verdens mest ettertraktede instruktører Jose Quintero, spesialist på O'Neill-forestillinger.

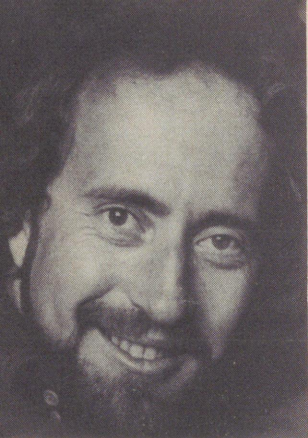
I Centralteatret forgår det også mye spennende. Salongen er bygget om til arena-scene. Bare det er i seg selv nytt og forlokkende for både skuespillere og publikum. Den første forestillingen er «Scapino», tilrettelagt og skapt i en ny, morsom form av en av Englands beste instruktører Frank Dunlop, han som startet og driver The Young Vic Theatre i London. Dunlop satte også opp «Scapino» på Broadway med eventyrlig suksess.

Senere følger en ny innstudering av «Den lille prinsen» med Kari Sundby som regissør og Frank Wedekinds «Vårløsning» med Terje Mærli som iscenesetter. Vi tror at denne program-linjen kan bli en ny giv for ungdomsteatret vårt.

Virker ikke dette spennende og morsomt? Vi synes det — og velkommen!

Hilsen

Per Bronken:

TRE PAR

I 1885 kom «Geografi og kjærlighet». I 1886 (forresten samtidig med «Rosmersholm») kom Kiellands «Tre par». Det var tider! Norsk dramatikks to mest levedyktige komedier kom snublende hakk i hæl. Skjønt snublende? Få har vel skredet til verket i sine elegante lakksko mere sikkert enn Kielland.

For øvrig er ulikhetene mellom disse komediene slående. Bjørnsons føles så typisk norsk. Her er jovial bredde, varme og kluntet sjarm: humør mer enn humor. Det er noe traust landlig over Bjørnson. Kielland er urban, nærmest kontinental. Man merker inspirasjonen fra Paris: Augier og Sandeau, Dumas fils og aller mest Musset. Lettheten i viddet, presisjonen i språket er preget av gallisk esprit, men stemningen i komedien er likevel typisk norsk. Personene, som vedstår seg sine impulser utenfra og gjerne vil leke verdensmenn og verdensdamer, er rotfestet i den hjemlige provinsielle idyll. De vil gjerne virke sofistikerte og leker med farlige temaer, men egentlig står de med benene trygt forankret i norsk, protestantisk puritanisme. Dette har moret Kielland, og han gir sin ironi fritt spillerom. Men han liker sine figurer og det får også oss til å like dem — og til å more oss over dem. Såvel som å kjenne oss igjen! Stykket er ikke bare et tidsbilde. Det er like meget en satire over oss som lever idag. Lengre er ikke verden kommet!

At stykket den dag i dag er like duggfriskt, skyldes selvsagt i første rekke Kiellands språk: intet støv kan legge seg på disse knivskarpe formuleringer. Jeg har i det hele tatt aldri lest en scenetekst som til de grader er et partitur. Intet her er papir og litteratur. Alt er muntlighet og dialog — ja, musikk. Så rytmisk er replikkene frasert, så sikkert formelt er komedien bygget, at en Mozart-opera er nærmeste sammenligningsgrunnlag. Aktenes symmetri, vekslingen mellom duetter og ensemble-scener: alt går opp

i en besnærende, løftende harmoni. Men det er ikke bare språk og form som får komedien til å virke underlig nåtidig. Mens Bjørnson og Ibsen analyserer og debatterer det 19. århundres problemer og livsformer, foregriper Kielland det 20. århundres. For stykket er ikke bare sommerfugl-lek og champagne. Intelligensen bak spøken er skarp som stål. Hver scene er egentlig en avslørende debatt om samlivsproblemer . . . en debatt heller ikke vår generasjon har greidd å avslutte. Og Kiellands muntre, men igrunnen så alvorlige synspunkter om ekteskapet, har gyldighet den dag idag.

Og i frøken Svendsen, stykkets hovedperson, har verdensdramatikken kanskje sitt første portrett av en moderne yrkeskvinne. Fra renessansen og fremover har vi selvsagt hatt ammer, horemammaer og krovertinner — foruten de alltid populære skjøger og dronninger. Men her møter vi, kanskje for første gang, en kvinne som har en manns utdannelse, og som blir mannens jevnbyrdige, ja, nesten hans overmann, på hans eget virkefelt!

I dette herrens kvinneår vil dette kanskje virke som en høyst unødig applaus. Men husk at det er nesten nitti år siden at Kielland gjorde denne reverens!

I allfall håper vi som har arbeidet med dette stykket at publikum vil bli like sjarmert — og opptatt — av «Tre par» som vi selv er blitt.

Henny Moan som frøken Svendsen og Per Theodor Haugen som Theodor Sandberg.

TRE PAR

Ekteskapelig lystspill i 3 akter av **Alexander Kielland**

Bearbeidet av **Per Bronken**

Regi: **Per Bronken**

Dekor og kostymer: **Per Lekang**

Musikalske innslag ved **Magne Amdahl**

Skøytelek ved **Kari Wang**

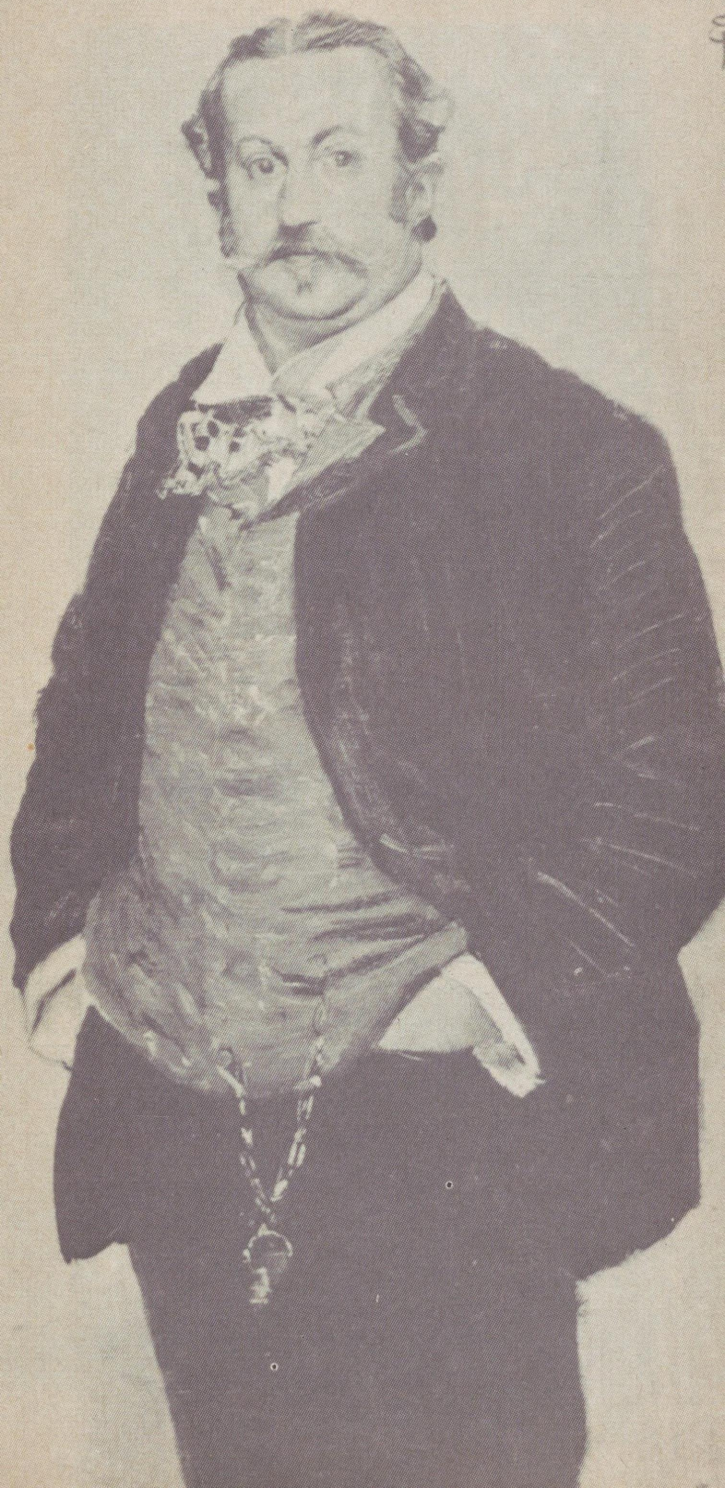
Personene:

Theodor Sandberg	Per Theodor Haugen
Fru Johanne Sandberg	Lise Fjeldstad
Ludvig Friedemann	Ivar Nørve
Fru Laura Friedemann	Sissel Sellæg
Jens Waage	Knut Husebø
Frøken Svendsen	Henny Moan
Pike hos Sandberg	Karin Mace

Handlingen foregår i Sandbergs dagligstue og ute ved Lyngholmen.

Pause mellom aktene

Inspisient	Jan Einar Schwartzlund
Scenemester	Finn Lewin
Lysmester	Odd Reidar Horge
Suffli	Jane Sørebo
Rekvisitter	Inger Kristiansen
Sminke, parykker	Per Hansen

Henny Moan som frøken Svendsen og Knut Husebø som Jens Waage

Sissel Sellæg, Henny Moan og Lise Fjeldstad

Alexander Kiellands humor

fornektet seg sjelden. Da departementet nærret sterk bekymring for hva som kunne hende under keiser Wilhelm 2's besøk i Molde og byen bare mønstret to politi-konstabler, telegraferte amtmann Kielland:

Ta det med ro
Vi har Petterson og Bro.

Kielland ble utnevnt til borgermester i Stavanger i 1891, og i den anledning holdtes det en middag til ære for ham. Mange svulmende taler ble avlevert under taffelet, og etter en av dem hvisket Kielland til sin sidemann: «De tror pinedød at det er en forfremmelse.»

Om ekteskapet i et brev til sin hustru Beate: «...istedet for å komme halende med trekorset og kisten, skulle begge parter vite dette at man ikke kan undvære hinanden, så fælt det enn er å være gift. Og især konene. Ti har en mann bare en seng og en kakkellovn, kan han saktens finne seg en ny kone, hvorimot halvgamle enker, som ikke er forgylt i begge ender, står lavt i pris».

Før Kielland skulle flytte til Molde som amtmann tok han seg en spasertur langs kaiene i Stavanger og fikk se et esel stå bundet på et båtdekk.

- Hvor skal det esel hen? spurte Kielland.
- Til Molde.
- Hils og si at der kommer snart ett til!

Lise Fjeldstad som Johanne Sandberg

Rolf Söder, Wenche Foss og Per Theodor Haugen

TWIGS

MED

Wenche Foss

er blitt en stor komedie-suksess på OSLO NYE TEATER. Både publikum og kritikken har ødslet med superlativene — både på forestillingen og prestasjonen til Wenche Foss: fire forskjellige kvinner i fire forskjellige kjøkkener.

Helge Reiss, Wenche Foss og Leif Juster

UNGE nye

fikk en forrykende start med «SCAPINO», som holder til huse i det delvise ombygde Centralteatret. Den berømte engelske instruktøren Frank Dunlops oppsetning ble møtt med entusiastiske anmeldelser. Ja, enkelte anmeldere hevdet at forestillingen var en «revolusjon» i teatrets verden. Samtidig fikk aktørene dynger med roser strødd over sine skuldre. En forestilling for ungdom i alle aldre — fra 8 til 80 år . . .

Sentralt står Toralv Maurstad i tittelrollen, men de øvrige henger såvisst ikke langt etter: Rolf Just Nilsen, Arve Opsahl, Jon Eikemo, Elsa Lystad, Rolf Sand, Marit Syversen, Anders Hatlo, Willie Hoel, Ulf Wengård, Gard Øyen, Egil Åsman, Ellen Horn og Petter Baanrud.

Toralv Maurstad som Scapino og Arve Opsahl som Geronte

OSLO
NYE

Neste premiére

«Harold og Maude»

Med

Lillebil Ibsen

